

Meie Mats

Nr. 23. (205)

Laupäeval, 26. juulil 1919.

Nr. 23. (205)

Parasiidid.

Eesti Mats: „Mõtlesin, et ükskord neist söödikutest lahti saan, aga tagasi tulevad jälle. Külap neile see kartuliwabariiklase krae wahel elamine moka mööda on!“

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

Horst Bodemer.

(Järg 11.)

„Armuline preili, nüüd aga jutustage ka Teie enesest midagi.“

„Huwitab Teid see tõesti?“ küsis Maria kelmikalt.

„Jah,“ vastas Uffeln ausasti.

Neiu waatas talle näkku. Rahulikult ja kindlasti. Uffeln oli ilus, tore mees. Ratsakaardiwäe ohwitser. Missuguse näo tegi ta, kui ta temale kõik ära jutustas? Need herrad oma eelarwamistega! Aga igatahes — tõtt!

Ta jutustas omast lapsepõlwest, isa usinusest, ema warajasest surmast, Genfi päewadest, onust arwenõunikust. Oma rikkusest ja Kristijan Meinholdist aga ei rääkinud ta midagi.

Uffeln istus poolkõürus, sõrme otsi üksteise najale surudes, ja kuulatas põhitooni, mida neiu talle mõne lustiiku tähenduse taha tahtis ära peita.

„Mul on nälg elu järele! Ma olen 24 aastat wana ja igatsen mehe järele, kes mind oma käte wahele kisub!

Nii kõlas see põhitoon.

„Nüüd teate kõik,“ lõpetas neiu tuksuwail huulil. „Petumus — eks ole?“

Uffeln aga ei lausunud sõnagi, waid suudles ainult ta kätt.

Ja neiu jättis selle mõneks sekundiks tema kätte.

Parajasti kui käsi jälle rüppe tagasi oli langenud, pistis paruniproua oma pea ukse-eesriide wahelt tuppa.

„Nii waiksed?“

Seal tõusis Helmut von Uffeln üles ja ütles tõsiselt:

„Meie ajame väga lõbusasti juttu, paruniproua!“

„Nii on õige! Meie oleme nimelt krahwinnat sisse seebitamas. See juhtub harwa. Kuid seda päewa peab tarwitama.“

Ukse eesriie langes jälle. Uffeln pigistas hambad kokku. Ta oli paruniprouast aru saanud. Kui jälk see oli! Kui hirmus! — Aga nüüd Jumala eest mitte mängus eksida! See päew tuli, pidi tulema, mil ta Maria Hoffmanni ees põlwili lamas. „Sina, kuulä ja — armasta mind!“ Talle oli Maria tõesti armas, see neiu, kelle juures wähematki walet ja kawalust polnud, neiu, keda siin küpsetada taheti põrgutules. Ja kui temal, Uffelnil, oleks olnud miljonid ja see neiu oleks waene olnud nagu kirikurott — ta oleks teda armastanud! Jumal taevas, miks ei olnud asi nõnda?!

Nüüd oli nende mõlemate peal nagu koozem. Nad ei waadanud üks teisele enam näkku. Jutt hakkas wenima. Kas siis kaardimängijad ikka weel ei lõpetanud?

Wiimaks!

Noored tõusid üles ja waatasid üks teisele silmapilgu silma. Mõlemate suul lehwis wäsinud naeratus.

Paruniproua kahises tuppa.

„Noh, kas oli kena?“

Maria Hoffmann suudles tänulikult tulija kätt ja Uffeln punastas, kui paruniproua talle mõistwalt otsa waatas.

Hakati minema.

„Armas herra von Uffeln! Teie saadate küll preili Hoffmanni koju? Ma saatsin juba äärele!“

Uffeln lõi kannuksed kokku.

„Kui armuline preili seda lubab.“

See oli täis daamiks muutunud. Wilu oli ta pilk, sirgelt seisis ta.

„Seda luban ma heameelega, herra von Uffeln!“

Uffeln istus aupaklikult Maria wastas teises autonurgas. Neil ei olnud üks teisele sõnadega midagi ütelda. Aga mõtted töötasid.

Neiu ei saanud kõigest weel täielikult aru. Kuda wõisid kaardid kõike seda ette kuulutada? Ja kui osalt sellest juba oli täide läinud, miks ei wõinud siis asi lõpuni areneda?

See waikiw sõit! — Kas ei andnud siin nõiduswäed kindlat sidet? Sidet, mis sidus eluaja?!

Kristijan Meinhold kerkis äkki ta waimusilmade ette. Pilkawalt läksid ta huuled torusse. See edew lontrus, ja siin — see kawaler, kes alandlikult teises nurgas nõjatas ja tema poolt jutualgust ootas. Nagu kuningannaga käis ta temaga ümber!

Seal wuhises auto juba mälestuskirikust mööda. See äratas neiu unenäost. Nüüd oli tarwis olewiku peale mõtelda, sest tulewik ei seisnud tema käes; see seisis seal selle ratsamehe käes.

„Herra von Uffeln, mul on wäike palwe!“

Uffeln kähwas sirgeks.

„Käskige ainult, armuline preili!“

„Asendage mind nüüd teisi autosse! Oma majaukse ette ei tahaks ma Teie seltsis sõita. Teie mõistate — jutu pärast!“

Kannuksed kõrisesid, tumm kummardus.

Brandenburi wärawa juures wajutas ta gummipalli peale. Auto sõitis tänawa äärde ja peatas.

Uffeln hüppas wälja, kutsus teise auto. Siis andis ta Mariale kätt.

Üks naine nihutas enda nende juure, korwike käes. Pilkawad silmad wahtisid ohwitseri elatanud näost. Kriiskaw hää karjus:

„Herra ülemlleitnant, kimbuke lillesid preili pruudile! Ainult kaks krossi.“

Uffeln pööras ümber. Wähemalt kümme kimbukest oli korwis. Wäiksed, poolnärtsinud lilled.

Ta käsi kahmas korwi, wõttis kimbud ja pani neiu kõrwale. Siis käis ta käsi teraskiiwi juure.

„Magage hästi, armuline preili!“

„Tänan — tänan!“

Uks langes kinni — auto wuhises teele. Naisele wiskas ta taalri tühja korwi.

* * * (Järgneb.)

Eesti enamlased.

Wabariigis ü. staabi ülem polkownik Soots — enamlane!

„Sõduri“ toimetus on üht dokumenti näha saanud, kus jutujamisest ühe Põhja korpuse kõrgema ohwitseriga teatatakse. Sellele ohwitserile on soowitatud teatava asja pärast polk. Sootsi poole pöördä, kuid selle peale olla aga see ohwitser osatatult wastanud: „Polkownik Soots on puhas enamlane ja sellepärast ei taha mina temaga mingit tegemist teha.“

„Sõdur“ arwab, et sarnase kahtlustusega tahetakse Eesti wägede ülemjuhatus liitlaste silmis diskrediteerida. Kõik abinõud on küll juba wäljamaal ära tarwitatud ja nüüd katsutakse siis weel selle alatusega õnne, sest polk. Sootsi tegewus on liiga hästi terwes Eestis tuntud.

„Waba Maa“.

Wenelased igas kohas on nii wäga agarad, ehk nad küll ka igast asjast on nii wäga ogarad. Küll nad otsiwad ja nuusiwad ja rühiwad ja mis kuskil nõrgalt seisab selle tasku pühiwad. Kuid nad waesed siiski ei leia seda õiget juurt ehk küll otsimise juures waewa näewad suurt. Enamlasi wihkawad nad kõigist omast hingest. Sõna sõda peawad ja sõimawad neid kangest. Kuid, oh waesed Wankad, mul on teist nii kahju, sest te ronite ju ise tulisesse ahju.

Kas te ei näe siis, et see terve Eesti Riik

On üks hirmus enamlaste elupaik.

Waatke Kreuzwaldi, siis näete alles te

et dekretisi ta kirjutab ja miskit muud ei tee.

Waatke Weizenbergi hilja te ehk wara

ikka tema woolib walmis ainult komisara!

Waatke Adamsoni kudas tema kopsib, ööd ja päewad punakaartlasi paekiwist walmis.

wupsib!

Waatke Laidoner kui suure punawäe

kutsund külla, an'd neil Päesküla ja Rahumäe.

Waatke teraselt ja tähpanelikult Wilmsi

üle wõtab ta kõik asjad päris ilmsi!

Waatke kudas natsionaliseerib kõike Lembit,

siis te saate tingimata kommunisti kreemid!

Waatke Lindat, Tõllust ja ka Kalewpoega,

kudas nemad kommunismust külwawad nii oht-

ralt kahe käega!

Waatke ah, wiinawaat, mu härra

wat kus ime —

te seda ju ei näe — te sündind kanapime!

Gori.

Rahwawäe komisjonis.

(Ultrahumeriline jant ühes waatuses).

Tegelased: Komisjoni arst. Nekrut Hans Lüpsik.

Esimene etteaste.

Arst: „Hans Lüpsik!“ . . .

Lüpsik (astub arsti laua juurde): „Tere trastu, ahwu-kaadi ärra! . . .“

Arst: „Ma ei ole adwokat — ma olen arst . . . Teie nimi on Hans Lüpsik?“

Lüpsik: „Jah, mul o mitu nime. . . mõni üüab Lüpsikuks, mõni Kassi Antsuks, isa üüdis mudu niisama kusirautsikuks . . .“

Arst: „Kudas te ristitud olete, küsin ma?“

Lüpsik: „Päris lihtsalt! . . . Mul küll omal siis weel sõnaõigust ei olnud, kuid ma kuulsi pärast teiste kääst. Ema ajand wana silguweerandi keewa wett täis, wõtnud mu siis kõhunahka pidi peosse ja kastnud wette, nagu wana labakinda . . . Sellepärast mul nüüd hwuntsid ei taha kaswa — kõrwetas selle wa ninaaluse ära. . .“

Arst: „Jätke oma löri! Ma küsin mis nime teile ristimise juures anti?“

Lüpsik: „Ah so! . . . Ristimise juures antud mulle wa Härjanisa Antsu nime! . . .“

Arst: „Tähendab teie ristinime on Ants?“ Aga kelle poeg?“

Lüpsik: „Mamma poeg . . .“

Arst: „Te olete loll! Mis teie isa nimi on? . . .“

Lüpsik: „Isa nime ma ei tea — ei ole waderiks olnud . . . aga ema üüdis teda ikka narmapuntraks.“

Arst: „Teiega ei saa ma küll hakkama.“

Lüpsik: „Noh, mis seal siis imestada — ega ma plika pole . . .“

Arst: „Jätke juba! Olete terwe?“

Lüpsik: „Ei ole“

Arst: „Mis teil siis katki on?“

Lüpsik: „Püksi patarei tagune on katki ja läigib nagu atamapilli juhi prill. . . Ja põluskoha murtsin ka eila pooleks kui ma ühe plikaga Musumäelt alla weeresin . . .“

Arst: „Ma ei küsi seda — ma küsin, mis teie organismuses puudub?“

Lüpsik: „Ah mis mul puudub? . . . Noh ega mul palju puudu, aga üks kümnekond soomust ikka puus dub, enne kui sorokunni konkat kätte saad . . . ja westil puudub seljatagune kah.“

Arst: „Jätke rumalused! . . . Ma küsin, mis teil wiga on?“

Lüpsik: „Praegu ei ole wiga midagi, aga, kui ühe „parwepoisi“ ära tapan, siis wõtab jala sääred nõrgaks.“

Arst: „Mitte seda ei tahtnud ma teada! Ma küsin kas tunnete end sõjateenistuseks kõlbuliku olewat?“

Lüpsik: „Ei tunne!“

Arst: „Misparast?“

Lüpsik: „Ei ole seda tööd teinud. . . Ma olen rohkem seatapmises ja oinakohitsemises nii ütelda pitsialist — see töö on mu käes, nagu taaripudi koolipoisi käes!“

Arst: „Noh, ei tee wiga — küll te wälja õpite, kui aga terwis hea on!“

Lüpsik: „Ega mu terwis just kiita ka ei ole tohtri ärra. . .“

Arst: „Mis terwisel siis on?“

Lüpsik: „Mul on üks imeline asi — nimelt ei wõi ma ernesuppi süüa, siis wõtab kõhu ruumis karaselli mängu lahti . . .“

Arst: „Pole wiga — saate kapsa suppi, see on parem, aga kudas silmadega lugu on?“

Lüpsik: „Wilets, tohtri ärra! Nii kui saapa jalga tõmbad käib walu kõrwadeni . . .“

Arst: „Mis lori te ajatel! Ega teil jalad peas ei ole!“

Lüpsik: „Ei mitte — aga ega need silmad mul peas ei kaswa, nad on mul suurte warwaste wahel! . . .“

Arst: „Te räägite kõrwalistest asjadest. . . Neid silmi määrige paar korda sea raswaga ja asi on tahe! Aga õised silmad on teil korras! . . . Kas näete heasti?“

Lüpsik: „Ei näe! Kui ma magan, ei näe midagi.“

Eit magab kõrwal näeb igasugust imelist und, aga ma ei näe mitte tirtsugi . . .“

Arst: „See ei tee wiga . . . Aga kudas kõrwad on? . Kas walutawad?“

Lüpsik: „Ei nad muidu ei waluta, aga kui ikka mõne hea kiilu wastu lesti saad, siis walutawad nagu põõrased . . .“

Arst: „Sooh! . . . Aga kas süda on terwe? Ei waluta?“

Lüpsik: Ei ole — päris haige. Walutab ja muud midagi. . . Katta, kuradi sisalik, ütles ikka: „ma tulen sulle ja ma tulen sulle,“ aga nüüd, wat sul pirakast, teind ühe wigase kelneriga — sääred. . . Kuradi tolgus! . . ja püksirihma wiind — ka ühes. . .“

Arst: „Noh pole wiga, see haigus läheb mööda. . . aga kudas kõhuga lugu on?“

Lüpsik: „Kõhuga on ka ale wärk.“

Arst: „Ja nimelt?“

Lüpsik: „Treegib! . . . Nõuab suuremat leiwa portsu . . . Ja, kui wahel paaril päewal midagi ei saa, laulab seda samast suurt marseleesa laulu!“ . . .

Arst: „Küll kroonu leib selle mässu maha surub! . . . Kui muud wiga ei ole, siis olete wastuwõetud!“

Lüpsik: „Kus kohta?“

Arst: „Sõjawäkke!“

Lüpsik: „Mis sõjawäkke! Ei ole mina sellega nõus! . Mis sõjamees mina olen — ma ei tunne ju seda asja põrmugi!“

Arst: „Kas te püssi näinud ei ole? Laska ei mõista?“

Lüpsik: „Mõistan küll! . . . Kas laska wõib aga?“

Arst: Wõib küll! Laska wõite igal ajal!“

Lüpsik: „Noh, siis ma lasen jalga! . . . Head öhtud!“

Iron Ducke.

„Soomuse“ rappijad.

Niisugune on meie loomus,
et meil kõigil meeldib „soomus“.
Frondil seda elementi
nõutakse kui õiglast renti.
Seal see asi pole laita —
kui ei rapi, siis ei aita!
Sest siis waenlane kui kalju
kui tal seda „soomust“ palju.
Frondi taga aga juba
ei wõiks anda selleks luba.
Siiski rapitaks siin liiga
igaühte, nagu siiga.
Sotsid proletari turjalt
„soomust“ nülgiwad nii kurjalt,
tsensor ajalehte rapib
„soomuse“ kõik wälja nopib.
Intendandid ka ei sa läbi
rapiwad neid „soomus käbi“,
lastetoiitjad tasa pika
lastelt soomust nülgiwad ikka,
parunid ka näewad waewa,
nülgiwad riigi soomuslaewa,
marodöörid ise neawad
„soomust“ kõigil seljast weawad.
Kus sa iiales ei astu
„Soomuse“ otsija sul wastu.
Kui see kaua nii weel kestab
siis soomusauto ainult päästab!

Gori.

Lehekülg Tallinna piiga päewaraamatust.

Et oma paremaid läbielamisi mitte ära unustada, hakkan ma tänasest päewast peale päewaraamatud kirjutama.

Õnnelik mõte! . . .

Ma ei ole kunagi enne sarnase, omast kohast otstarbekohase mõte peale tulnud, olgugi, et minewikus päiwi üle olen elanud, millede tähtsat ja sündmusrikast käiku oleks wõinud paberile panna.

Aga nüüd tahan ma kindlalt kord pähe tekkinud mõtet karwapealsusega teostada, on ju, õieti öelda, minu praeguses elus päiwi, millede kirjeldamine otstarbekohasem ja mälestuswäärlisem oleks, kui praegune waewanägemine nende ridade kirjutamise juures.

Õigust öelda, asjaolu mis mind sarnase mõtte peale ajas, päewaraamatud kakata kirjutama, oli eilaõhtune wiibimine sõjalaewal madruste pidul.

Sõbranna Lilli käis juba tunačila meil ja kutsus kangeste. Mina seisin esiotsa küll natuke wastu, aga kus tema jätab: muud kui tule ja tule.

Ja et omal südames ka huwitus ja tahtmine kerkis, siis andsin ta nurumistele järele ja läksin.

Ja ei kahetsenud.

Jumalake . . . õnnelik olin! . . .

Kui palju sirgeid, sihwakaid meremehi, lõbusaid kawaleera.

Ja iseäranis weel Kolja . . .

Aga ega ma esiteks ta nime teadnudki, alles siis, kui ta mind kodu saates end tutvustas, alles siis sain teada, et ta nimi Nikolai Kapustin oli ja et ta teenis miiniristleja peal madrusena ja et tal palju hõberaha on.

Süda täis joowastawaid tundmusi, heitsin ma sel ööl magama ja nägin unes, et Kolja mind . . .

*

Nädal on sest saadik möödas. Kolja käib pea iga päew meil. Ma olen õnnelikum inimene ilmas, sest kewade on meil Koljaga pulmad . . . pulmad . . .

Suweks sõidame tema wanemate juurde Wenemaale . . .

Jumalake, ma ei julge enam oma õnne uskuda.

*

Kolm päewa on mööda, ilma et ma Koljat silmaga oleks näinud.

Mu süda walutab mis hirmus, aga ma ootan weel; aga kui ta homme ka ei tule, siis saadan Lilli Mishaga talle sõna.

Kus ta nüüd ometi peaks olema?

Lähem õöseks Wanka juurde . . .

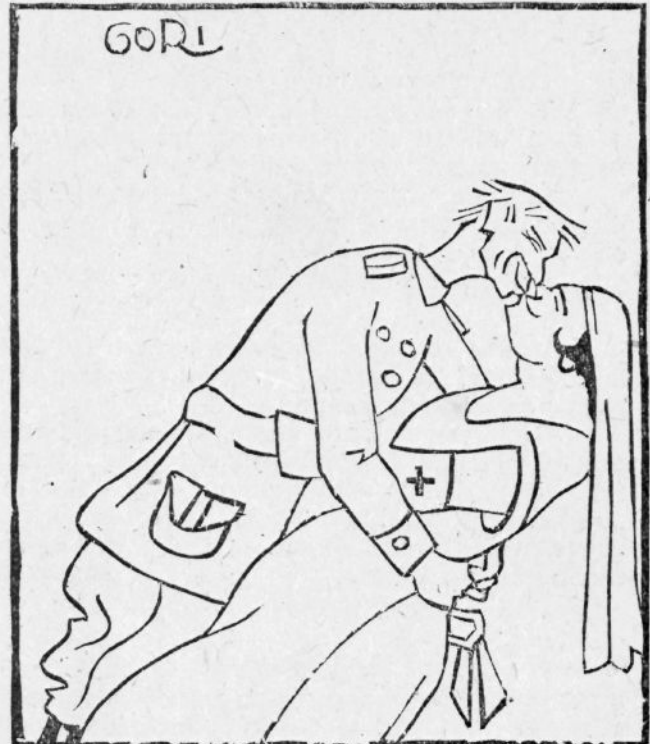
*

Kudas wanaste halastajad öed haigeid arstisid.

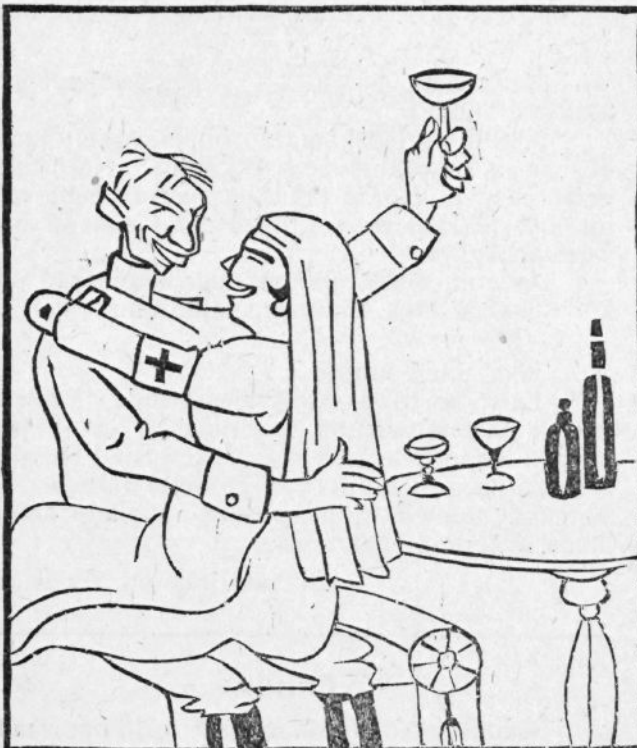
(Täendus: Nüüd ei tule niisuguse sisteemi järel arstimist mitte kusagil ette, isegi meie wabariigis mitte.)

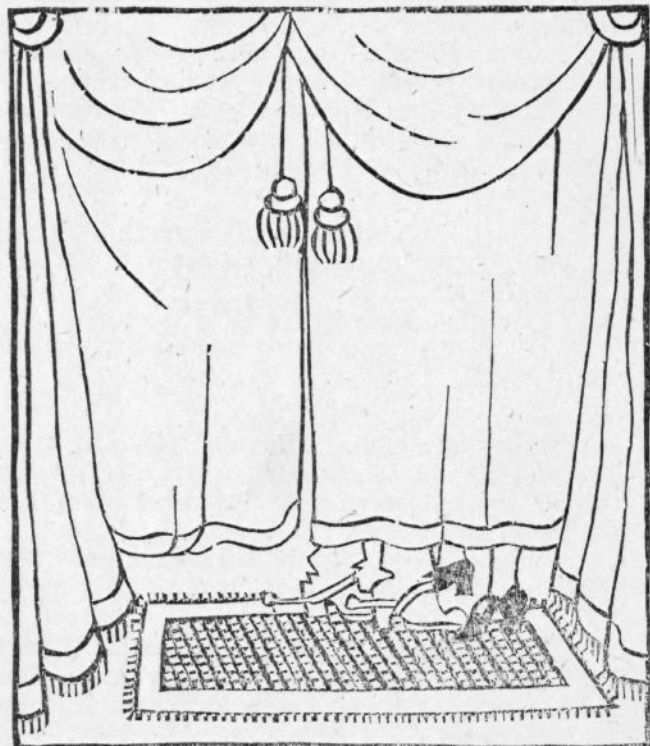
Kõige enne päriti põhjalikult järele, mis haigus on ja palju haige võib selle arstimiseks ohwerdada.

Siis mõõdeti ära, kui suur palawik on ja mis-suguses keha osas ta kõige palawam on.

Siis toodi arstirohtusi ja wõeti neid retsepti järele sisse . . .

ja siis . . . noh, ja siis tehti veel üks väikene massash kõige uuema meetodi järele, ja haigus oligi kadunud, ehk vähemalt ajutiselt likwideeritud . .

So, nüüd on kõik jälle hea!

Kolja käis eila siin ja tõi sõrmused kaasa.

Oh, kui väga ma seda tundi ootasin.

Kuid nüüd on ta ometi käes! . . .

*

Lilli käis täna minu juures.

Ta waeneke tahtis silmad peast välja nutta,

— ta oli Mishat woorimehel näinud kellegi wõera naisterahwaga. Waene Lilli!

Kui ma Koljast midagi sarnast märkaks, tõega, ma uputaks enese ka Ülemiste järwe, ehk heidaks masina alla.

Õöseks lähen Wassili juurde.

*

Linnas on jutud liikumas nagu oleks Sakslased ligidal ja wastu saadetud punased wäe osad kõwasti lüüa saanud.

Rääkisin kuulnud kõmu Koljale ja pärsin aru. Tema sai koguni wihaseks ja seletas, et see walge kaarti tembutamine olla. Ka olla „organiseeritud jõud“ wastu saadetud, nii et asjale warsti lõpp tulewat. Olgugi, et südames salakartus pesitsemas, sain ma siiski rahuldatud.

Wedka kutsus õöseks oma juurde.

*

Eila käis Kolja jälle meil. Ta oli ütle mata äritatud, sõimas mind igasuguste järempärimiste peale ja läks tusases olekus minema, lubades teisel hommikul tagasi tulla. Öhtul läks jutt Sakslaste siiatulekust ikka kindlamaks. Räägiti juba eelsalkadest Pääskülas ja mujal ümbruskonnas.

Kella 10 ajal tuli meie wana kojamees südalinnast ja tõi üllatawa uudise kaasa: linn olla Eesti Ajutise Walitsuse käes. Waene Kolja!

Sõime ühe lõbusa maapoisiga söögimajas kaks suppi ära ja — noh nõnda edasi!

*

Teisel hommikul olin warakute ülewal. Linnas oliwad korralikud wahisalgad väljas — oma meestest.

Ei ainust madruse hingegi . . .

Lõuna ajal marsisidwad esimesed Saksa sõjawäed linna.

*

Lilli käis meil. Nutsime mõlemad tulised peatäied „kadunud armu mälestuseks“, kuiwatasime pisarad silmilt ja läksime korraks linna vaatama.

Olgu mis on, aga ilusad poisid need saksa soldatid . . .

*

Täna käisime jälle Lilliga väljas. Jalutasime niikaua linnas, kui wiimaks kaks Saksa soldatid wägise meile kaasa kippusid. Ei olnud midagi teha . . .

Kahju, et rääkida ei oskanud. Kahju! Aga noh, armastada võib ka ilma jutuajamata!

*

Täna õhtu käisid need kaks saksa soldatid, kellega me eila ameseerisime, meil. Tuliwad korraga uksest sisse, teretasid, rääkisid midagi, wiisakaid liigutusi tehes ja istusidwad minu käenäitamise peale wiimaks toolidele.

Ei aidanud midagi, kutsusin wiimaks ülewalt koridori päält rätsepa naise, kes omal ajal saksu oli teeninud ja Saksa keelt oskas.

Wiitsime kogu selle õhtu üheskoos. Nagu midagi wärsket puhus hinge, kui „wõerad“ lahkusid . . . kerge . . .

*

Täna ostsin omale Saksa keele iseõpetaja. Ei ole midagi teha, kui ilmas elada tahad pead õppima.

Kolja on nagu unustatud.

*

Suwi on mööda. Juba wõime Lilliga kümme sõrme ja liigutuste kaasabil Saksa poiste seltsis nii mõnegi lõbusa minuti üle elada.

Koljast on ainult mälestus järele.

/*

Jälle hulk aega mööda.

Sakslased on ammugi Tallinnast kadunud, Eesti oma sõjawägi wõitleb enamlastega, wõitleb oma olemasolemise eest.

Linnas on nüüd kirju elu.

Soomest tuli palju wabatahtlisi.

Kirglikud poisid . . . Paljuid neist olen ma põksuwa südamega wäerinnale saatnud. Wõidelge, wahwnd pojad, kui ükskord tagasi tulete, siis leiate alati minu rinnal koha, kus wäsimusest ja sõjakärest wõitjatena puhata wõite.

*

Kah daanlasi, ilusaid sirgeid sõjamehi on uulitsatel näha.

Ainult keeleoskamatus on esialgselt tutwumise mitterõimeluse põhjus. Kuid mõni neist räägib kaunis ladusast Saksa keelt, mille õppimise kallal meie Lilliga omal ajal nii palju waewa nägime.

Ja noh, aitab, kui mõnegi kätte saad, ega kõiki maksa ikka ahnitseda, ajab suu lõhki . . .

*

Ikka tuleb juurde . . .

Laiapüksilised inglised meremehed, Tallinlastele siinamaale wõerad ameriklased ja — järjekorra loomulik tagatipp — süsimustad ilusad ja armsad neegrid, jalutawad Tallinna uulitsatel . . . Aga mul tulewad nüüd paastu nädalad, homme lähen Weerenni batारेisse.

Mahakirjutanud Peedu.

Küsimus.

Kudas võib militsionärist miljonär saada? Sõnast „militsionär“ tähed „tsi“ maha kustutada.

Poliitiline karusell.

Riigi õhulaewa pardal
riigimehed nutul ärdal
teineteisel teatawad,
et nad laewa peatawad,
juhtida ei taha edas'
sest, et laew wõtab kursi idas' —
on ju sise mehanismus
pãris selge kommunismus! —
ja nüüd laewa ekipashis
walitsemas teraw kriisis.
Rahwaerakond teeb kõra,
madrused kõik kutsub ära.
Tööerakond ka nõuda ei karda:
„Ahjukütjad üle parda!“
Sotsid ütlewad: „Kui teie
merde lööte kütja meie
siis ka lahkume me laewalt,
teisi leiate siis waewalt!“
Maaliit naerab pihku tasa,
õõrub krooniloojaid kõsa:
„Ei me ka sest asjast hooli
wastu ei wõta juhi tooli!“
Asi wäga keeruline,
Portugali-Peruline.
Mis nüüd õige ette wõtta,
kas laew ankru peale jätta?
Kuid siis laened laewa puruks
wastu mõnda kalju suruks.
Ja kui oma mehed sinna
laewal enam ei taha minna,
siis ehk tulewad inglismannid
ehk weel mõned schoti vonnid.
Küll nad mõistwad juba juhti
ja ei lase pardast lahti
kuid see ei ole „veriguut“
sest siis „ministriks“ jälle nuut!

* * *

Põhja korpus teeb ka nalja —
laseb oma rahad wälja.
Kuid kus ta need rahad paneb
mis nii kiirelt wälja muneb?
Meil on omal seda puru,
küllalt, et kõik praod suru.
Wenemaal' kuid neid plakaata
ei saa mingil kombel saata,
sest et Põhja Wanka warwas
juba peatab jälle Narwas,
wabastet maa see käest punub,
Petrograd ju pãris unub!

* * *

Jaapani huwitasid meie demokraadid
ja nad saatsid siia oma diplomaadid,
et meie elu-olu põhjalikult uuri'
ja ka tundma õpi' meie rahwast ja kultuuri.
Nüüd on ühel nendest riided warastatud ära,
ilma, et see juures oleks tehtud mingit kõra.
Eks nad näe nüüd ka, et meil on „diplomata“
suudawad kes rahwuswahelisi asju korda saata,

ehk diploom küll taskus täitsa puudub,
kuid kui waja neil siis muukraud see diplo-
miks muutub.

* * *

Oh, kui rasked oina päewad
seda nüüd kõik lammad näewad!
Oina selga sügatakse,
willad turjalt pügatakse:
oinas rikkund lauda õhku,
haisupommid pilland põhku.
Seega ükski nüüd ei lepi,
näitwad oinal paju keppi.
Kõigil wastik oinas põdur,
olgu see purshui ehk sõdur.
Wäärtust pole enam hellal
noore oina siidi willal,
isegi oina pehmet nahka
ükski kingsepp enam ei ihka.

Gori.

Lolli Mardi „kolm wastust“.

Lugu, millest ma jutustada tahan, sündis
sell ajal; — „kui witsad walusalt walitsesid,
tallis targu tapeti, ning mõisnik mõnususi mait-
ses“ — sel ajal juhtus nii „mõndagi“ mis „sur-
nuks suluti“, sest mida „sulg sünnitas“ seda
„tappis tsensur“.

Algan:

„Pirukapoiste pesast“ mitte liig kaugel,
keskpaika põldusi, ilutses ilma korstnata popsi-
koht, mille omanikuks wa' küürakas Juhan Mage
wõis lugeda.

Mage Juhan oli haruldane „eksemplar“
kesk selleaegseid põllumehi, sest kuidas ehk mis-
moodi ta põllumeheks oli sattunud, sellest teati
„weidraid“ anekdotisi pajatada, aga üks oli wesi-
selge: — et Juhan oma järeltulijaid põllutöö-
tusest, nagu „plekilisest soojatõbest“ eemale
hoidis.

Juhanil oli enese „ajaloolises abielus“ —
nagu ta ütelda armastas, — kolm isast „wõsu“ —
kaks esimest, Hindrek ja Jüri, olid Juhani „sil-
mamunad“, — Hindrek oli „nagusaprofiliga nõ-
lakuningas“, kuna Jüri ennast „tusedaks tisl eriks
oli tüürinud“ — tihti istus „wana“ selg „päikese
pool“ „Jumala ilmas ja unistas oma muna de
„kõrgetest karjääridest“.

See kõik oleks wäga kena olnud, aga
Juhanil oli üks „oks“, mille ilmale rakendamisel,
wa' õrnempool „wedru wiskas“.

See oli Mart, ehk nagu naabrid teda kut-
susiwad — wa' tobu Mart, waad' see oli „plekk“
Juhani „päikese“ peal, kelle kallal „wana“ asjata
enese „ristipeal“ olewad „nuppu“ wäänas, Mart
oli ja jäi Mardiks, ning sinna ei aitanud ühegi
farmatsöiti „retseptid“. Mart Mage oli wõrdle-
mata laisk, ilma kõtgewähema kõneannita, sõi-
murikkad isa „epistlid“ läksid sihikindlalt „wett
widama“ ja Mardist sirgus pikapeale „tüüpus“

Kodujäneste' kaswataja.

Joh'n Bull: „Mul seisawad siin paar puuri ilma asjata tühjad . . . Waja õige Baltimaalt paar raswasemat eksemplaari tuua — see tõug seal näikse kaunis taltsutatud juba olewat!“

kes kawakindlalt söi nagu „pühwel“ ja magas nagu „elewant“.

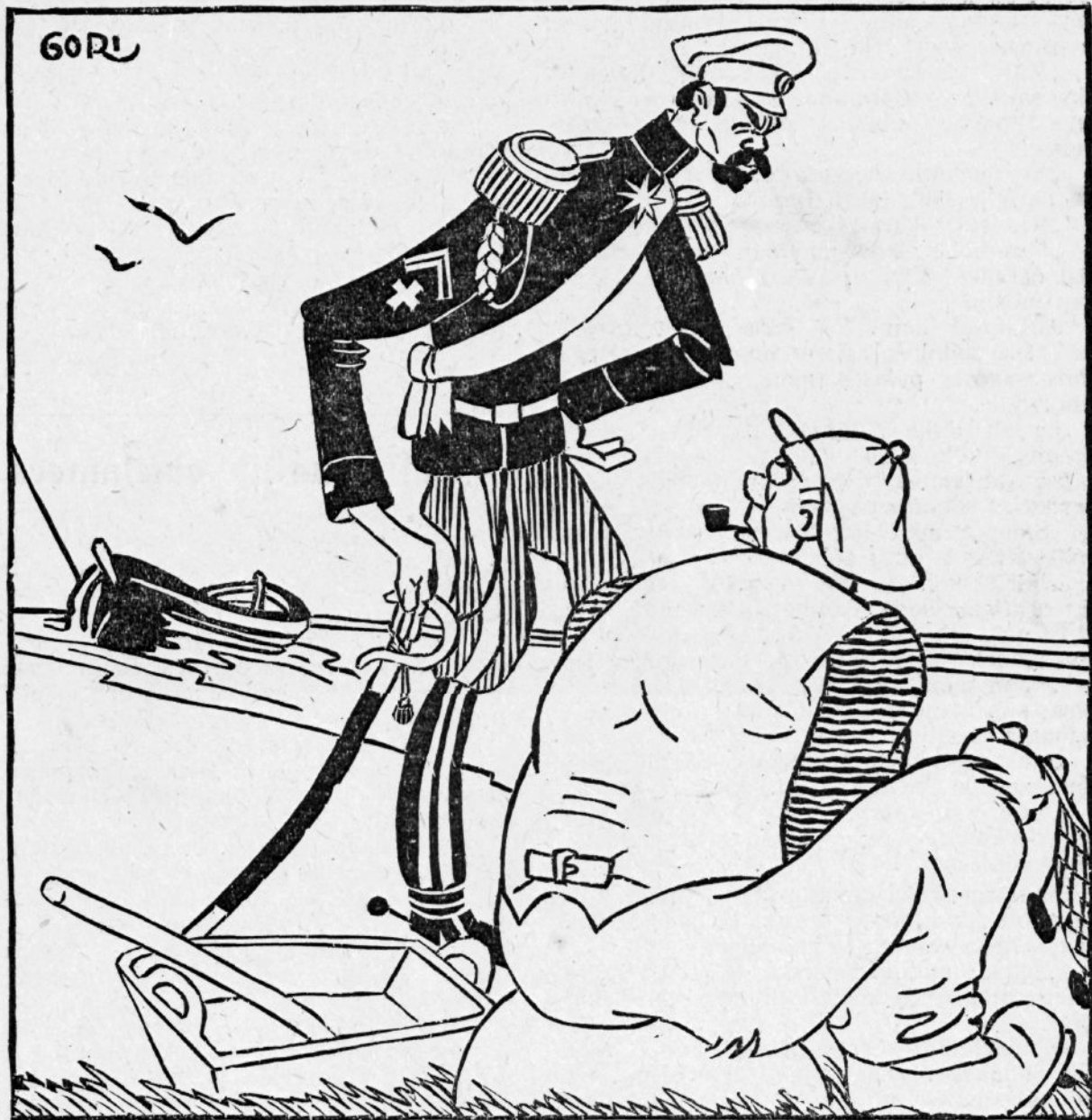
Nõnda korjas Mardile „ausaid aastaid“ tüki kakskümmend „läbi kaswama“, kui äkiste „leht“ pööras. Oli mõnus Naistekuu ilm, Juhan Mage lonkis „mõrutates mõttetes“ weniwalt kodupoole, tee wiis mõisa eest läbi, ja juba kaugelt kahmas „wana“ mütsi peast, sest nende „hoonede huniku“ wastu tundis Juhan haruldast „aukartust“.

Juba tahtis Juhan mõisawärawast mööda hii- lida, kui teda äkiste nimepidi hüüti. Silmi üles tõstes nägi „wana“ mõisawärawas seda „teorju- sele teed tasandaja“ ülevalt alla waatawad kogu.

„Te—re! armuline herra“, hoigas Juhan, wi- lunult kumardates, see oli „wana“ üks „küüru- kaswanud komplimentitest“, mille ta wiimaste peensusteni kätte oli harjutanud, oli ju Juhanil sellest küljest ka midagi „loomuliku“.

Laewastikuta admiral.

Koltshak on ⁷Judenitshi Wene Baltimaa merewägede juhatajaks nimetanud.

„Kas Teie ei wõiks mulle juhatada, kus siin see Koltshaki Baltimere laewastiku seisukoht on?“
 „Paar sammu edasi — paremat kätt!“

Mõisnik ei teinud muidugi wäljagi Juhani „enesesalgamisest“, waid kutsus sõrmega „kүүraka“ ligemale, mispeale Juhan alandlikult „paljastatud peaga paigale“ jäi, ootates head wõi kurja.

„Sinul olema üks poeg weel kodu?“ algas „paksuks paisunud parun“, „kriiskawa kurgu kõnega“ — „wot mull lähema tarwis toapoissi,

sina lähema kodu ja käskima tema mõisa tulema hommen homiku, ma waatama kas temast asja saama, — mis ta nimi olema!“ lisas ta weel juure.

„Mart!“ kiunus Juhan lõhkewa südamega, „aga armuline herra, — ta on ju puru rumal!“ paiskas ta lõpuks.

„Mina käskima!“ pörkis parun, „et ta mull hommen mõisas olema!“ ja tegi minekud.

Hirwitaw ilme rõngas ümber nina, sammus „wana“ oma „suitsutare“ poole.

Mart „kükitas kõweras“ ahju taga, oma koiku äärel, kui isa sisse astus. Mitte üks liigutus ei andnud aimu, et sellel weidral poosel „elu elawus“ sees immitses.

„Märt!“ põrutas isa, kõike oma autoriteedi kokku wõttes, — „armuline mõisahärra soowib sinuga homme homiku rääkida, pead mõisa minema!“

„No, ma ütlen weel kord, ole kui mees, aga mitte narr, ja kõik läheb ilusti!“

„Kuulsid!“ käärtas „wana“ weel kord.

„Mm-mõh!“ kluksus Mart wastuseks ja „õlasi õerudes“ ning „saatust sajatades“ liikus Juhan minema.

Järgmisel hommikul wara ajas Mart juba enese ülese ähkides, asjatundlikult „ehtimisega“ walmis saades, pahises nagu „nafta mootor“ mõisa poole.

Laisalt lesides, pikutas „armuline herra“ tugitoolis, kui üks „lahti lendas“ ja läwe peale huwitaw „ausammas“ ilmus, mille üle „parun“ arwustawalt sekunti paar piilus.

„Sina olema Mart Mage?“ sähwas parun otsustawalt, tule ligemale lontrus?“

„Jah!“ kohmas Mart ja astus „elusuurusena“ armulise herra kõrgeks kaswanud kõhu“ ette.

„Tubli! Mull olema toapoisi waja, ma andma sulle „kolm mõistatust“ kui sa need ära mõisatama, siis minu toapoisi olema!“ loowis parun õige targa profiiliga.

„Eks ma katsu!“ mulises Mart, ilma et ripsmekarwa oleks liigutanud.

„Ütle mulle Mart, — kui kõrge olema taewas?“ deklameris parun „mõnusalt“ ennast istuma seadides.

Sõnalausumata sammus Mart kabineti kõrge akna poole, ja silmitses wilunud „maamõetjana“ taewa ja maa wahet, — üks silmapilk.

„Seitse miljoni wersta, wiisteist süllda, poolteist arsinad ja kolm tolli! luges Mart nagu piiblist.

Kohmetanult keeras „parun“ ennast Mardi poole, ja lausus: „sull wõima õigus olema, mina seda pole mitte mõedma“ — aga nüüd teine!

„Kui palju wett olema meres?“

Mart „pööras pilgud“ uueste akna poole, kuid kohmetanult nägi, et wett kusagil ei paistnud, wähe tuksatasid Mardi meelegohad, aga ükski muskel ei wärisenud kui ta pajatas:

Üheksa miljoni pange, kakskümmend kolm toopi ja kaks kortlid!

„Kõik wõima wõimalik olema!“ imestas parun, keda pois juba huwitama hakkas, — „nüüd wiimane!“

„Waata Mart, kui kõrge hinna alla sina minu arwama, — kui kallid mina sinu rehkungi järele olema?“

See oli juba midagi, mis Mardi „waimu

mustaks“ tegi. Naljakalet lasi Mart kápuli, tegi paar „tuuri“ ümber paruni, tõusis püsti ja küsis: kui palju paruni ärra kaalub?“ „Kaheksa puuda“, wastas parun.

„Noh, siis maksab paruni ärra „nelisada“ ober osti“.

„Mi-i-i-s!“ „Heh, heh, heh, hee! kogeles „parun“ naerma pahwatades.

„Kas ma tõesti Mart nii odaw olema, sinu silmis?“ lisas ta püsti tõustes juure.

„Mitte üks penn kallim! wastas Mart hiilgawal silmil, sest minu ema müüs emise ära, mis ka kaheksa puuda kaalus ja sai nelisada oberosti ega parungi kallim pole!“

„Kasi wälja, lontrus!“ pahwatas wa' „Landeswehr“ wihaselt Mardile, — „tänasest päewast ära näitama minule enam oma nägu!“

August Brawó.

Ettewaaflik abielumees.

„Kõik naisterahwad on petised!“ kirus Toomas Seeneauk, neljakümmne aastane wanapois. „Ma olen oma elus nii mitu korda petta saanud ja sest ajast saadik ei usu ma ühtegi naisterahwast enam.“

„Tõsi,“ kinnitas Mart Karp, teine wanapois. „Niisugune ta on. Ta ei tunne siis elust mingisugust lõbu, kui ta mitte ei saa petta teda armastajat inimest.“

„Jah, juba loomupoolest on ta walelik.“

Nii rääkisid need kaks wanapoissi. Aga naisemees Peeter Tuulisprits waikis ja naeris saladuslikult.

Kui wanadpoisid kõik sappi naisterahwaste kohta hinge pealt maha olid rääkinud, sõnas ta:

„Lori, sõbrad, lori! Kõik, mis teie räägite, on puha lori. Mind wõite uskuda, sest ma olen asjatundja — ma olen naisemees. Ja olen õnnelik . . . Teate, et iga niisugune samm, mida naine astu kawatseb, wõib aegsasti ettenähtud ja kõrwolehoitud saada. Meist enestest ripub see ära, mis naiste kuulsusesse puutub. Uskuge, ma räägin kogemuste järele. Näituseks räägin ma ühe loo, mis ma neil päewil läbi elasin.“

Jutustaja hingas sügawasti ja jatkas:

„Ma tuln õhtul warem koju. Tuju oli hea. Mõtlen, see on minu hiirekesele ootamatus. Tasa wõtan enese esikojas lahti ja astun wõõraste tuppa. Awan ukse ja tardun üllatusest. Mis ma näen? Minu hiirekene istub Türgi diiwanil, tema kõrwal herra Turnips, ja nad suudlewad. Tingimata oleks nad minu sisseastumisel kumbki oma poole laiali jooksnud. Algas raske silmapilk. Mis teha? Wiimaks, heites nende peale pika põlgtuse pilgu, läksin ma oma kabinetti, et seda asja hoolega läbi kaaluda. Mis teha? Naine minema ajada? Aga ma armastan teda. Turnips wälja wisata? Aga ta wõib südame

Haigusegraad.

„Teie kaebate, et Teil rind walutab? . . Peab vaatama mitu kraadi Teil on, ma toon kohe kraadiklaasi!“

„Oh, seda ei ole vaja . . . Seda näeb paguni pealtki . . . Mul on alles esimene kraad — eila sain lipnikuks!“

täiega minu naisest kõiksugu lorilugusi kõik linna täis puhuda. Ma mõtlesin kaua ja viimaks tulin otsusele, et ma kui naise pea, oma võimu näitama pean. Ja näitasin! . . . Mis teie arvate, mis ma tegin, et mitte enam niisuguste etenduste peale sattuda? Ma olin kuri ja kättemaksja mees — ma lasin järgmisel päeval selle diiwani maha müüa.“ Prz.

mõned põrgulikud kuriosumid, mida iga ajaleht kõmusemnena tasuta ära tarvitada võib.

Kihnu saar võõbatakse tulewa kesknädalal hülge ja sääse raswaga üle, aetakse habemenoaga paljaks ja saadetakse Kargu Andrese kalapaadiga Kuuba saarele, kus sellest heat kirbu-rohtu ja lutika pulbert valmistakse.

Kõmusõnumid.

Wiimasel ajal on ajalehed hirmsate, jalustrabawate kõmusõnumite konfettiga lugejaid üle puistama hakanud. Et ajalehe toimetajad uute kõmusõnumite väljaaudumiseks asjata kallist aega ei tarwitseks raisata, waid palju kasulikumat tööd wõiksid teha, siis awaldame siin kohal

Tallinnas on pühapäewa öösel wastu esmaspäewa kaks uulitsat ära warastatud. Wargad on tundmata, kuid arwatakse, et see neegrite töö on, kes Tallinna linna aegamööda Afrikasse ülewii tahawad. Warguse tagajärjel on neli uulitsapoissi ja sadakaksteist tänawaplikat peawarjuta jäänud.

Peaminister on eila, nagu meile kindlaist hallikaist teatatakse, turult kaks wärsket kurki ostnud. Sellest wõib igaüks järeldada, et minister „rohelise kaardi“ poolehoidja on.

„Pikk Härman“ ja „Paks Margarete“ wõetakse kohtulikule wastutusele, sest, nagu kindlaks tehtud, on nad tihti lugu enamlastele ululust andnud.

Täna hommiku enne kella nelja, tõusis susla rong lendu ja pistis Tarwastu poole. Wõib kindlasti oletada, et rong lendlehtedega täidetud oli.

Lenin Wiljandis! Nagu meie peatoimetaja kindlast hallikast teada saanud, elada Lenin juba wiendat aastat Wiljandis kus ta enamlaste retsepti järele kama walmistab.

Põhja Amerika wajunud kõige täiega Põhja. Naissaar on haigeks jäänud ja teda tahtakse Weerenni rawitsemisele wiia.

Gustaw Suitsu on neegrid Täiturul ära suitsetanud. Ainult aranäritud mundstük on järele jäänud.

„Waba Maa“ toimetuses hirmus maawäri-semine. Inimese ohwrid ei ole, kuid toimetuse liikmed on raskesti wäristada saanud.

Kui neist sõnumitest ei aita, siis wõib „Meie Matsi“ toimetusest neid igal ajal toobi ehk puuda wiisi saada.

Gori.

kui aga wähe tingisid,
Eedenist wälja wiskas sind!

Üks, kaks, kolm jne.

Seal „neiusi“ wõisid silmata,
kes äripäewal tööl,
sinna tulid tagamõtega,
et „kröönida“ ka „öö!“,
„Po porjädku“ tantsuõhtutel
„otseredis“ wiibiwad,
ja isegi „inglis-sonidel“
end „wiia“ lasewad!

Üks, kaks, kolm jne.

Seal „neiud“ eemalt hiilides
näib „kena“ koguna,
aga peenikselt riskeerides
said „laialt“ petta sa.
Tall hambad, plehid, rinnad — kõik
on lihtsalt „oma töö“,
paljastates on ta „wõik“,
jäeb järel ainult „öö“!

Üks, kaks, kolm jne.

Et „äri“ õitses, omanik
Kogus täie „weeriku“,
kuid seda ei sallind wabariik,
sulus kinni „kotti suu“.
Kõik „linnud“ laial pilluti,
kuid see eest on kantud hoolt,
mõni „koha“ sai wast „Weerenni“
sealt laseb „armu-noolt“!

Üks, kaks, kolm jne.

Jutustanud tulewatele põlwele

August Bravó.

Wetsnaja pamjat

Wirust kolinud „tantsu-instituudile“.

(Kuplee. Wiisil: Ei pole mina kiltsus, kaltsus käind jne.)

Waat, hiilgwa lõbu kohasse
teid laulus tirin ma,
kus tants'taks jalad lahase,
mida saadab „muusiga“.
See kõik ju oleks wiisakas,
kuid aga — hm, — hm, — hm,
kui „ilmast ilma“ olemas
poleks „weider“ publikum!

Üks, kaks, kolm, neli, wiis;
sai „neid“ wõetud sealt,
ja „Petrogradi“, „Osti“ siis
sai wiidud kõige pealt, hah, hah, hah!

See „punker“ Wiru tänawal,
ja omanikuks mees,
kes „ööd“ ja „päewad“ ülewal
kui ostetud sai „sees“,
Asjatundjalt püüdis hingesid,
kui ei kohutand sind „hind“,

Wäga lihtsalt.

Kaks sõpra saawad kokku.

„See on sigadus! See on hooletus!“

„Mis asi?“

„Ma palusin eila Teid ühe ülitähtsa asja
pärast minu poole tulla, aga Teie ei tulnud!“

„Mis Teie nüüd räägite! Kunas Teie
palusite?“

„Kirjaga.“

„Ei saanud mingisugust kirja.“

„Ei ole tõsi. Ma olin eila Teie pool, Teid
aga ei olnud kodus. Ma istusin lauda ja kirju-
tasin Teile kirja.“

„Aga kuhu Teie ta panite?“

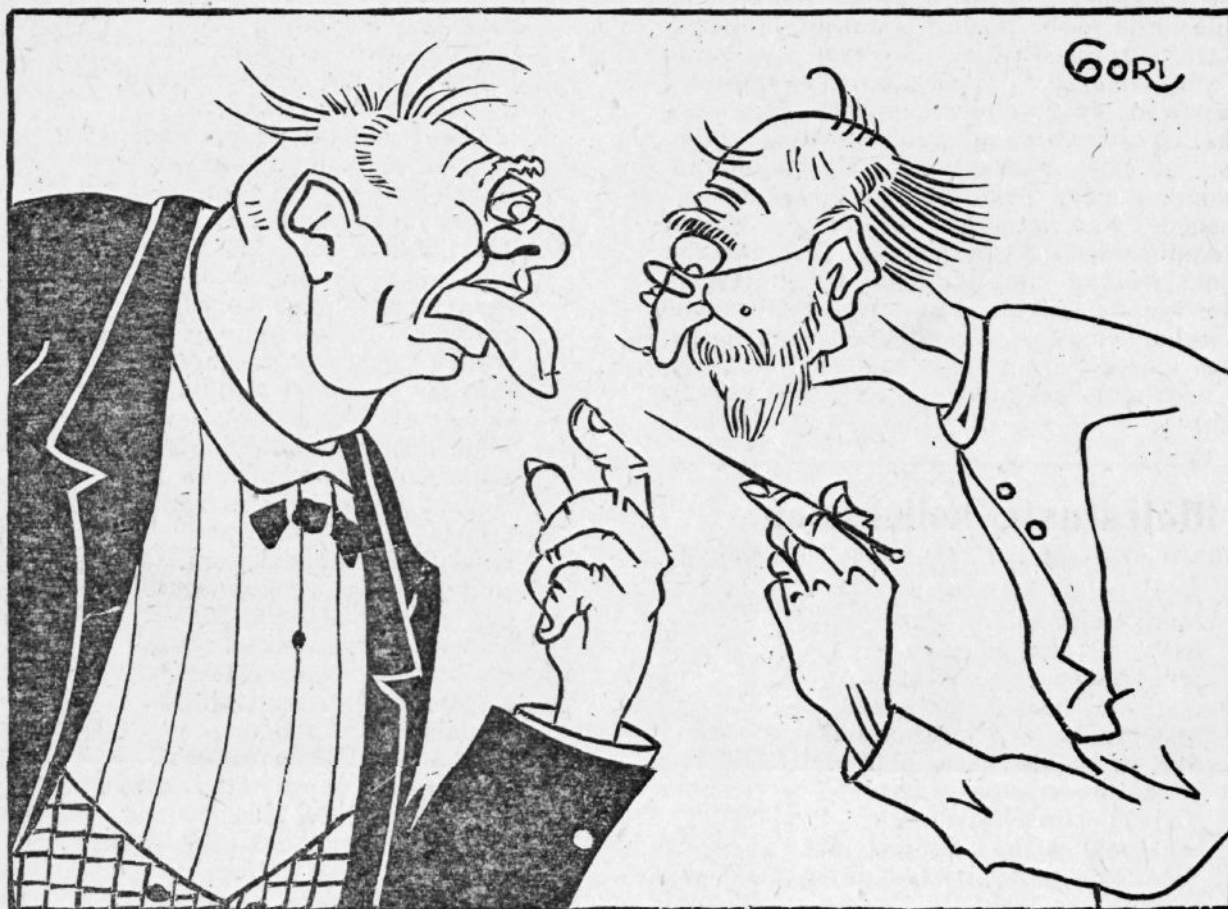
„Ma, näete, tahtsin, et keegi teine teda
kätte ei saaks ja panin ta kummuti taha.“

„Aga kuidas mina olekski teadnud, et
kiri seal?“

„Üsna lihtsalt. Ma kirjutasin kirja lõppu,
et sa seda kirja just kummut tagant otsiks.“

Prz.

Pagana haganad!

„Imelik! Mil wiisil see kingisõepa raud nael Teile keele sisse sattus?“
 „Ja, waadake, ma sõin siseministri juures tsheki leiba!“

Üleüldine Eesti Kunstinäitus.

Lähem kord humori roobastest välja ja asun tõsise asjaga kahewõitlusesse. Tahan nimelt ütelda paar sõna puhtast kunstist, see tähendab kunstist, mis igasugusest kunstist puhas on. Inspiratsiooni selleks suureks ja raskeks saltomortaleks ammutasin ma hiljuti awatud kunstinäituselt, mis mu peale niisuurt ja sügawat muljet awaldas, et ma seda kunstlikult „castor“ õliga likwideerima olin sunnitud. Kõige kunstlisem asi näitusel on ilma piletitä sissepeasemine. Kuid tõsine kunstiarmastaja saab ka sellega hakkama, ja võib suurt rahuldust leida oma maitsele näitusele välja pandud asju waadates, kui tal kümmekond torti, tikerberi kooki ja paar tahwelt shokoladi kaasas on. Üks kõige huwitamatatest asjadest näitusel on pahempoolse trepi kolmas aste. See on midagi antik kunsti meeldetuletawat. Wäga hea on ka riiete warn oma paari wiltuwajunud konksuga. Kahju, et mul

korda ei läinud kojamehelt selle kunstiteose autori nime teada saada. Tingimata seisatama peab iga näituselkäia koridori lõpul olewa kiwi-seina ees. See on midagi massiwist, midagi suurejoonelist ja mõjub oma efektideta monotoonilise koloriitiga otse kiwistawalt. Nii ütelda „näituse nael“ on klassikaline kolmanda klassi üks ja kunstnik on suutnud surnud pintsliga ukse tahwile elawa puu toime anda, mis igas waatajas soowi elule kutsub näituse „jurile“ (loe: jürile) selle uksega „kiitust“ awaldada. Hääd muljet awaldawad ka teised vähemad asjad, näituseks meesterahwaste toaleti toas olew walge emaleeritud plek peeker, inglisisigaretijunn, surnud pori kärbes ja piletimüüanna kübar.

Peale nende on weel välja pandud üle neljasaja karrikatuuri. Kuid siin on jüri wist mariga tiwaripsutanud, sest näha on, et ta ilma mõtlemata talitanud.

Kuid võib aga ka teine põhjus olla. Hiljuti kirjutasid lehed, et üks meie kunstile lähe-

dal seisew toimkond on kunsti „raffineerimiseks“ piiritust nõudnud. Wõib olla, et kukkus ka mõni tilk jürile warba peale ja pani jüri lonkama.

Karikatuuridest kõige naljakam on Wable „Italia hullumaja silt“. Ka teised karrikatuurid on huwitawad, kuid neude raamid on liiga sentimentaalsed ja wähendawad üleüldist mõju. Halwasti on ka karrikatuurid seinale paigutatud. Palju suurem mõju oleks olnud, kui seinad paljad oleksid. Karrikatuurid aga oleks wõinud ühes kompus olla kusagil raatuse all keldris ehk neid oleks wõidud ühes jüridega kotti ajada ja Ülemiste wanale kinkida, kes neist puskarit oleks walmistanud. Üleüldises kokkuwõttes wõib ütelda, et meie kunsti põld, mille saadused näitusel, ainult haganaid kaswatab ja see kunst tsheki-kunst on.

Pseudokritik.

Mälestuste kollektzion.

(Laulda puskarit juures ehk plikat suudeldes.)

Kord käisin ühe plika pool,
Mind trehwand oli tema nool,
haaw oli wisa kosuma,
seepärast tahtsin paluda,
et ta mu haawa parandaks,
sest muidu jäen ma põduraks.
See oli mõnus eksemplar
ja kaunis original-tawar.
Ta wäga ilust huwitust
mul pakkus igast küljest just.
Weel huwitaw oli wäga moon
ja kõik see kirju kollektzion
mis „peiud“ mälestuseks tal
oli jätnud pikal elu a'al.
Ta peigmees, Wanka, punane,
oli täid tal jätanud särgisse,
ja ka weel teisi putukaid
ja sajajalgseid satikaid!
See Saksa Mihkel, lõbus wend,
oli silmad siniseks tal teind.
Lõõnd otsa ette muhu
ja hammapulgad suhu.
Ja Soome sepp, see põhja mänd,
oli alasi tal purustand
ja õrna neitsi watsa
puhund täis kui sepa lõõtsa!
Mis daanlane tal kinkinud
see pole weel pärale ilmunud.
Wõiks kingil järel minna,
kuid pole punniwinna!
Must neeger Niki-Tiki
Talt mälestuseks tüki
oli kõhu nahka tirind
ja metsa sööma kerind!
Kuid Eesti poistest seni
pole keegi kinkind penni.
Kui kord ta kingiks ise,
siis — wäikse klaasist pritsikesel!

Gori.

Tähelpanemiseks!

Kingsepp oli teinud süüdi
ja teda otsiti ja püüti.
Nuuskurid, kui ehtsad surkad,
läbiotsisid kõik urkad,
rühkisid nad ööl ja päewal,
kuid ei tasu olnud waewal.
Kingsepp neid kui pimesikka
wedas ninapidi ikka.
Tal ei olnud ju neid „parta“
waja mitte põrmu karta,
tema istus kindlas kohas,
kus õhk sest kommunast puhas.
Wõttis wahel kinga mõõtu
kallistas ka kõõgi Krõõta,
naisel rääkis anektoota
mehe mässis muidu noota,
wiitis aega „damkat“ mängis,
tõmbas suitsu pehmes sängis,
karastas oma keha fronti
üksikult ka mõnda konti,
mõtles: „Waesed kontrolöörid,
riigi peenemad odöörid,
ma teid pritsin saapa sääre
kus ka wene karu määre!“
Nüüd see lugu teeb furori
üllatab ta wanu noori,
ühed lõõwad häda lokku:
„Riik nüüd wajub täitsa kokku!
rahustawad jälle teised:
„Need on ainult wäiksed paided“.
Diplomat ei ole mina,
politikat ei tunne nina,
see käib üle jõu mul waesel
ja ka minu noorel naesel.
Kuid üht nõu ma annan siiski,
ehk wõib aidata see piiski:
Ümber teraselt te waatke,
pilgud igalpoole saatke,
ehk on mõne „meistri“ juures
parun — keegi au sees suures,
elab rahuliku moega
riigimehe kindla toega
ööd ja päewad rahu töötab,
Eestil' kirstu mõetu wõtab!

Gori.

Kidsi leiwawanem.

Nõmmel.

Kaks kõögikaru räägiwad:

„Noh, küll on minu herra ihne küll!“

„Tõesti?“

„Ihnuskael, ühe sõnaga, mis seal rääkida!“

„Mispoolest?“

„Noh, mõtle, ise, lihunikule on üle saja
marga wõlgu, aga et mulle ühe marga palka
juurde lisaks — mitte!“

Prz.

Oskab ennast lahtirääkida.

Haigemaja.

Korrage tuleb ülemus.

Käib kõik ruumid läbi ja paneb tähele, et haigee endid waipade sisse mässind.

„Mispärast nii?“ küsib ülemus.

„Siin on ju haa külmus,“ wastawad haiged. Ülemus pöörab haigemaja järelwaataja poole.

„Waadake,“ sõnab see, „ma pean haigemajas just niisuguse soojuse, nagu seaduses ette nähtud.“

„Ja nimelt?“

„Alati neliteistkümmed kraadi.“

„Ülemus läheb kraadiklaasi juurde.“

„Mis neliteistkümmed? Teil on kõigest seitse kraadi sooja.“

„Täitsa õige. Aga pange tähele, siin on kaks kraadiklaasi ja kumbki näitab neist seitse, eks see ole kokku neliteistkümmed. Prz.

Õiglusetaus.

Kaks daami räägiwad:

„Mis praegu maailmas sünnib, seda ei wõta enam mõistuski kokku!“

„Aga mis õige sünnib siis?“

„Kõle! Niisugune õiglusetaus, niisugune õiglusetaus, et kas wõi ära elagi enam!“

„See on tõsi!“

„Wõi weel ei ole! Näituseks, mispärast panti minu mees kinni? Mis ta tegi? Kuriteo mõnesuguse?“

„Tal, räägitakse, olla wekslitega mingisugune paha lugu olnud?“

„Tühi asi puha! Ta tegi nii, nagu kirjanikud teewad... Kõik kirjanikud tohiwad, aga tema ei tohi? Kus on siin õigus?“

„Aga mis asja siis tema nii kirjanduslist tegi?“

„Ta kirjutas weksli alla oma warjunime.“
Prz.

Enne ja nüüd.

Wanal heal kuldsel ajal,
igal pool ka meie rajal
peale pulmi noorpaar ikka
pidas mesinädalt pikka.

Siis wõis teha seda nalja,
mett ju oli nii kui kalja,
ja kui oli naene kibe
aitas hädast mesi libe.
Nüüd kuid asi täitsa täbar,
pahaste käib noorte käbar,
piiska mett po'e kuskilt saada,
ehk küll „mesilasi“ kühwliga a'ada.
Ja kaput on nüüd see kõmme,
pole loota, et paraneb homme
Wesinädalad nüüd wiisiks —
armu ersats paradiisiks! Gori.

Kirjawastused.

Pegasuse rewireerija: Nii palju kui me arusaame, on teie luuletus järgmine:

Ja nopida Jak Miinaga
kord tahtis pöösast jasmiina ka.

Siis ütles Jak: „Miina,
lähme pöösasse ja murrame jasmiina!“
ja Miina;

„Ei tule pöösasse ma tooma neid jasmiina,
sest pöösas seal wõib olla ka, Jak, miina!“

Kui te ette korraks kätte wõtaks ja sinna pöösese läheks, noormees, siis sattuksite ehk miini otsa ja saaksite natuke sõita, mis igatahes huwitawam oleks, kui Pegasuse seljas sõitmine.

Kõmumees: Te ülete: Et kommunist Kingsepp riigikontrolööri hra Oina korteris juttu käis ajamas ja kirja tööd kirjutas, sellepärast ei wõi Onast süüdistada. Ta oli riigikontrolöör ja pidi kõiki asju silmas pidama ja kontroleerima. Kuidas oleks wõinud ta aga kommunistide tegevust kontroleerida, kui ta ei oleks teadnud, kus need härrad asuwad kui nad aga oma läheduses on, siis on hea kontroleerida.

Ka me arwame, et seesama see põhjus oligi, wõi — mine tea nüüd suurte Sakste asju! Jätame juba niisuguste asjade kallal pea murdmise targemate meeste hooleks.

Ürgitseja: Te küsite, mispärast need parunid keda Narwas lennumasinat pealt kinni wõeti wabaks lasti. Mõni neist aga kindlasti, nagu parun Neidhard ja Buschmann. Wõib olla, ehk ei leitud nende wastawat paragrafi, wõib olla ehk istusid oma aja juba ära, aga wõib ka olla, et ei tahetud neile seda au teha ja matsidega ühes kongis hoida. Õiget põhjust me praegu ei tea, kuid wõib olla saame warsti kuulda.

Ka parunid Stromberg, von Glasenapp ja von Stryk on wabaks lastud. Mispärast, seda me ka ei tea. Wõib olla ehk hakatakse põhjusemõtte järele talitama: Eesti asutustest sakslased walja!

Saapategija: Te küsite kudas wõib Kingsepale kirja saata? Kirjutage ümbrikule: Siseministrile hra Olnasele, edasi anda W. Kingsepale.

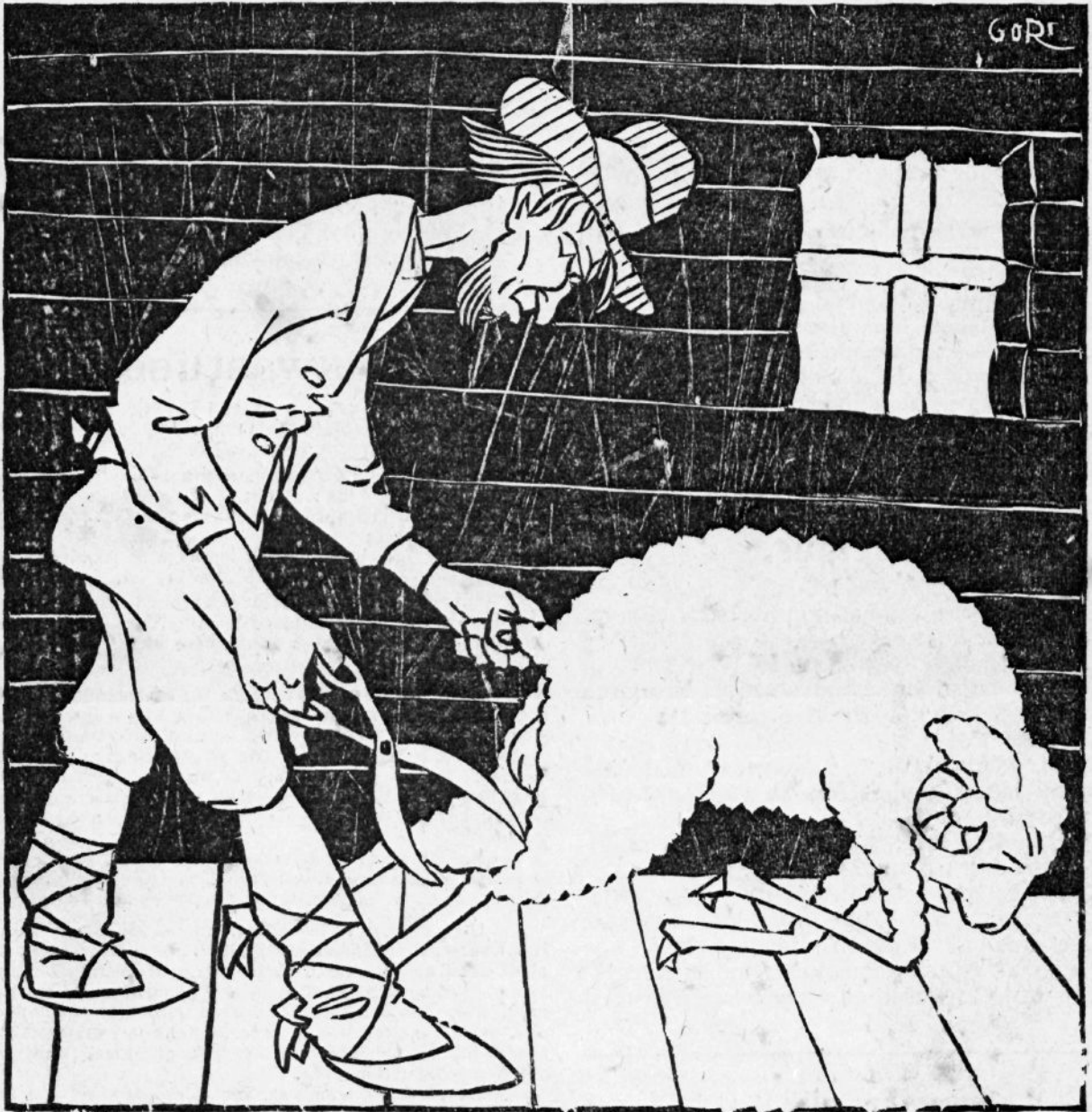
Tooge langenuid sõdurite näopilta

„Teaduse“ kirjastusele Harju ja Rüütli uulitsa nurgal 46/15, awaldamiseks.

Langenuid kangelaste pildid ilmuvad esiteks rahwa ajakirjas „Meie Matsis“ ja pärast „Eesti wabaduse sõja mälestuse albumis.“

===== Tehke kauakeelwaks oma langenuid sugulaste ja tutwate mälestus. =====

Tõuparandus.

„Waja selle nooreherra juures üks väike operatsioon toime panna. Nüüd tal on maik suus ja kakkab wiimaks veel nende punaste lammaste juures külas käima!“

Därgmine „Meie Mats“, nr. 24 ilmub laupäeval 2. augustil.

1. augustist maksab

☒ Meie Matsi üksik nummer 1 mark 20 penni. ☒

Tellimise hind endine

Meie Matsi talitus.